

Arrest

nr. 217 131 van 20 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X
 handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun
 minderjarige kinderen:
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 september 2018 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 december 2018.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. EL KHOURY, die *loco* advocaat I. FONTIGNIE verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidig verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorig verzoek om internationale bescherming hebben uiteengezet. Verzoeker haalt aan dat omwille van hem zijn broer na zijn eerste verzoek om internationale bescherming gedood werd door de taliban, omdat hij zijn belofte met hen samen te werken niet was nagekomen. Om die reden vreest verzoeker ook dat zijn kinderen bij terugkeer vermoord of ontvoerd zullen worden. Verzoekster verwijst in het kader van haar huidig verzoek naar dezelfde elementen als verzoeker.

Ter staving van hun huidig verzoek leggen verzoekers volgende documenten neer: een Messengerbericht om verzoeker zijn werkzaamheden voor Nasir Ahmad Ghoryani te bewijzen; een foto van verzoeker met enkele veiligheidsmedewerkers van het parlement, toen zij een opleiding kregen; en een medisch attest van verzoekster over haar ziekenhuisopname in juli 2018 omwille van suïcidale neigingen.

Verzoekers hun eerste verzoek werd geweigerd bij 's Raads arresten nr. 201 987 van 30 maart 2018 en nr. 201 988 van 30 maart 2018 omdat er geen geloof gehecht kon worden aan hun relaas.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke

punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen dat verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Betreffende verzoekers hun kritiek dat de commissaris-generaal de termijn van 10 werkdagen, zoals vermeld in artikel 57/6, §3, van de Vreemdelingenwet, niet heeft gerespecteerd, wijst de Raad erop dat de termijn waarbinnen de commissaris-generaal een beslissing moet nemen op grond van voormelde bepaling een termijn van orde is en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Verder kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd in hun bewering dat na die 10 dagen het CGVS niet meer bevoegd zou zijn om een dergelijke beslissing te nemen.

6. Verzoekers wijzen er op dat zij niet werden gehoord door de commissaris-generaal en verwijzen hierbij naar de "informatieve brochure voor asielzoekers over de asielprocedure en opvang in België", gevoegd aan hun verzoekschrift. De Raad wijst verzoekers op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekers in de gelegenheid werden gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 5, verzoekers verklaring volgend verzoek en stuk 11, verzoeksters verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoekers wel degelijk werden gehoord en dat zij hun nieuwe elementen in het kader van hun huidig verzoek op nuttige wijze naar voor konden brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun huidig verzoek werd aan verzoekers verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van hun verklaringen aldaar na zou gaan of hun verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekers voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekers werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekers waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekers betwisten en bekritisieren, doch zij ontkrachten, noch weerleggen hetgeen in de bestreden beslissingen omtrent de voorgelegde documenten wordt vastgesteld, met name: "Uw tewerkstelling voor Nasir Ahmad Ghoryani poogt u in het kader van uw tweede verzoek te staven met een verwijzing naar een videofragment en een Messengerbericht. Er dient echter te worden opgemerkt dat u reeds in het kader van uw eerste verzoek soortgelijke elementen hebt neergelegd. Ook tijdens uw eerste verzoek legde u namelijk een bevestigingsbrief van Nasir Ahmad Ghoryani neer. In het kader van uw eerste verzoek oordeelde het CGVS en bevestigde de RvV dat zo'n berichten door de hoge graad aan corruptie in Afghanistan tegen betaling zeer makkelijk te verkrijgen zijn, waardoor er geen bewijswaarde aan kan worden gehecht. Nasir Ahmad Ghoryani verwijst in het Messengerbericht zelfs naar uw asielprocedure in België. Het gesolliciteerd karakter ontnemt deze stukken dan ook hun objectieve bewijswaarde.

(...)

De foto waarop u afgebeeld staat op een opleiding voor veiligheidspersoneel toont dan weer niet aan wanneer en in welke omstandigheden deze foto genomen werd. Deze foto zegt bovendien niets over uw eventuele werkzaamheden voor Nasir Ahmad Ghoryani en uw problemen daardoor."

Daarnaast merkt de Raad op dat dient te worden benadrukt dat documenten slechts een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een coherent en consistent relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

De "foto's betreffende Nasir Ahmad Ghoryani", gevoegd aan hun verzoekschrift, doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Daar waar verzoekers poneren te behoren tot een bepaalde sociale groep, wijst de Raad er op dat het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de verzoekers worden vervolgd. De verzoekers moeten immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

7. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

8. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 december 2018, voeren verzoekende partijen aan dat zij de beoordeling van hun asielrelaas thans hebben rechtgezet door het indienen van bijkomende elementen, met name een video en foto's. Verzoekende partijen zijn het niet eens met de beoordeling dat deze documenten de kans niet aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen, en vragen zich af hoe zij dan hun relaas kunnen bewijzen. Verzoekende partij vervolgen dat zij ook verschillende rapporten hebben geciteerd over Kabul en Kunar en dat in de bestreden beslissingen gewezen wordt naar vorige niet actuele rapporten. Zij benadrukken dat bij het onderzoek naar hun vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade de actualiteit moet bekeken worden en daaruit blijkt dat in hun hoofde geen sprake kan zijn van een veilig alternatief in Kabul.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen wat betreft de door hen bijkomende elementen, met name een video en foto's, niet verder komen dan het volharden in de bewijswaarde ervan, zonder evenwel concrete elementen bij te brengen die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontkrachten. Zo wordt in de bestreden beslissingen op correcte wijze het volgende opgemerkt:

“Uw tewerkstelling voor Nasir Ahmad Ghoryani poogt u in het kader van uw tweede verzoek te staven met een verwijzing naar een videofragment en een Messengerbericht. Er dient echter te worden opgemerkt dat u reeds in het kader van uw eerste verzoek soortgelijke elementen hebt neergelegd. Ook tijdens uw eerste verzoek legde u namelijk een bevestigingsbrief van Nasir Ahmad Ghoryani neer. In het kader van uw eerste verzoek oordeelde het CGVS en bevestigde de RvV dat zo'n berichten door de hoge graad aan corruptie in Afghanistan tegen betaling zeer makkelijk te verkrijgen zijn, waardoor er geen bewijswaarde aan kan worden gehecht. Nasir Ahmad Ghoryani verwijst in het Messengerbericht zelfs naar uw asielprocedure in België. Het gesolliciteerd karakter ontnemt deze stukken dan ook hun objectieve bewijswaarde.

(...)

De foto waarop u afgebeeld staat op een opleiding voor veiligheidspersoneel toont dan weer niet aan wanneer en in welke omstandigheden deze foto genomen werd. Deze foto zegt bovendien niets over uw eventuele werkzaamheden voor Nasir Ahmad Ghoryani en uw problemen daardoor.”

Wat betreft de “foto's betreffende Nasir Ahmad Ghoryani” gevoegd aan hun verzoekschrift, stelde de Raad in voormelde beschikking dat deze geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoekende partijen nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat de bijkomende verklaringen van verzoekende partijen en de door hen bijgebrachte nieuw neergelegde documenten de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtmotieven niet vermogen om te buigen.

Dient echter te worden opgemerkt dat artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet als nieuwe elementen aanmerkt, niet enkel de elementen die de aanvrager van internationale bescherming zelf voorlegt, maar ook nieuwe elementen of feiten die aan de orde zijn: *“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing*

tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. (...)”

Deze bepaling houdt in dat de commissaris-generaal desgevallend zelf zal moeten onderzoeken of er nieuwe elementen aanwezig zijn. Dit blijkt ook uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, waarin verduidelijkt wordt dat “De Commissaris-generaal betreft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen of bevindingen die door de vreemdeling worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd.” (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23).

De commissaris-generaal dient derhalve zelf te onderzoeken of de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst ondertussen dermate is gewijzigd dat een nood aan internationale bescherming zich alsnog opdringt.

De Raad stelt echter vast dat de commissaris-generaal zich voor wat betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie in verzoekende partijen hun regio van herkomst, met name de provincie Kabul, gebaseerd heeft op het EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van december 2017. Dit rapport bevat echter geen beschrijving van de huidige stand van het conflict in Afghanistan. Het is voor de Raad onmogelijk om zich op basis van deze informatie, de algemeen gekende onrustige situatie in Afghanistan mede in acht genomen, een actueel en correct beeld te vormen aangaande de situatie in de verklaarde regio van herkomst van verzoekende partijen.

5. Gelet op deze vaststellingen wijzigt de Raad zijn beschikking.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 augustus 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

